

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: KROL — Zakład Robót Wodno-Kanalizacyjnych Sp. z o.o., S. k.

Verwerende partij: Porr S.A.

Prejudiciële vraag

Bieden de Unierechtelijke bepalingen, inzonderheid de overwegingen 13, 20 en 22 van richtlijn 2000/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 juni 2000 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties ⁽¹⁾ en het in artikel 18 VWEU neergelegde beginsel van non-discriminatie de mogelijkheid tot uitsluiting van schadeloosstelling met betrekking tot betalingsachterstanden bij transacties die geheel of gedeeltelijk zijn gefinancierd uit de structuurfondsen en het Cohesiefonds van de Europese Unie, zoals neergelegd in artikel 4, lid 3, onder c), van de ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych [wet op de betalingstermijnen bij handelstransacties (Dz. U. 2003, nr. 139, volgnr. 1323)]?

⁽¹⁾ PB 2000, L 200, blz. 35.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sąd Najwyższy (Polen) op 27 november 2018 — JA/Skarb Państwa — Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, Senat Rzeczypospolitej Polskiej, Prezes Rady Ministrów, Minister Sprawiedliwości, Minister Finansów

(Zaak C-745/18)

(2019/C 164/04)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Sąd Najwyższy

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: JA

Verwerende partij: Skarb Państwa — Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, Senat Rzeczypospolitej Polskiej, Prezes Rady Ministrów, Minister Sprawiedliwości, Minister Finansów

Prejudiciële vraag

Moeten artikel 73 en artikel 78, onder a), van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde ⁽¹⁾ en de daaraan voorafgaande bepalingen van artikel 11, A, lid 1, onder a), en artikel 11, A, lid 2, onder a), van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag ⁽²⁾, uitgelegd in het licht van de algemene beginselen van de aansprakelijkheid van de lidstaten als vastgesteld in

de rechtspraak van het Hof (met name in de arresten van 19 november 1991, Francovich e.a., C-6/90 en C-9/90, EU:C:1991:428, en 5 maart 1996, Brasserie du Pêcheur en Factortame, C-46/93 en C-48/93, EU:C:1996:79), aldus worden uitgelegd dat zij de lidstaten die op 1 mei 2004 tot de Europese Unie zijn toegetreden, met ingang van die datum verplichten om regels vast te stellen die voorzien in de toekenning van een vergoeding aan curatoren in een faillissement, vermeerderd met de daarover verschuldigde belasting over de toegevoegde waarde (btw)?

(¹) PB 2006, L 347, blz. 1.

(²) PB 1977, L 145, blz. 1.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (Polen)
op 12 december 2018 — Mikrokasa S.A. w Gdyni, Revenue Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz
Inwestycyjny Zamknięty w Warszawie/XO**

(Zaak C-779/18)

(2019/C 164/05)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Mikrokasa S.A. w Gdyni, Revenue Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w Warszawie

Verwerende partij: XO

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de bepalingen van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (¹) (PB 2008, L 133, [blz. 66,] zoals gewijzigd), en met name artikel 3, onder g), artikel 10, lid 1, en artikel 22, lid 1, ervan, aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan het onderscheiden van zogenaamde „niet-rentekosten van het krediet”, die forfaitair worden vastgesteld volgens de wettelijk voorgeschreven formule van artikel 36a van de ustawa o kredycie konsumenckim (wet op het consumentenkrediet) van 12 mei 2011 (Dz. U. 2018, volgnr. 993, geconsolideerde tekst), van de zogenaamde „totale kosten van het krediet voor de consument” als bedoeld in de hierboven genoemde richtlijn, zodanig dat de werkelijke door de ondernemer gedragen niet-rentekosten van het krediet voor de consument kunnen worden verhuld?